

เอกสารเผยแพร่ผลงานวิชาการ ทางเว็บไซต์ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพิจิตร

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่

นายกฤษฎาวุฒิ ทิพาคำ
สำนักงานสาธารณสุขอำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่
Factors Influencing drug prevention behavior of high school students
at Omkoi Wittayakom School, Omkoi District, Chiang Mai.

กฤษฎาวุฒิ ทิพาคำ
สำนักงานสาธารณสุขอำเภออมก๋อย
Kitsadawut Tipakam
Omkoi District Health Office

บทคัดย่อ

ที่มา : การแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มเยาวชนโดยเฉพาะนักเรียน สะท้อนถึงปัญหาร้ายแรงที่ส่งผลกระทบต่อสังคมวงกว้าง การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดจะเป็นแนวทางสำคัญในการป้องกันตั้งแต่ระยะเริ่มต้น

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมดังกล่าวของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม

ระเบียบวิธีวิจัย : การวิจัยเชิงพรรณนาเพื่อหาความสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนจำนวน 235 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่มีเนื้อหาครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ และผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ผลการวิจัย : กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดอยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 66.81) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด การควบคุมตนเอง ทักษะชีวิต สัมพันธภาพในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว การรับรู้ข่าวสารจากสื่อ แรงสนับสนุนจากสถานศึกษา และแรงสนับสนุนจากเพื่อน

สรุปผล : ผลการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดนโยบายและเป็นแนวทางการขับเคลื่อนการดำเนินงานเพื่อสร้างกลวิธีในการพัฒนาและส่งเสริมพฤติกรรมการป้องกันการใช้ยาเสพติดในโรงเรียน โดยเน้นการเสริมสร้างปัจจัยป้องกันที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด อันจะทำให้นักเรียนปลอดภัยจากยาเสพติด และเป็นเยาวชนที่ดีของชาติต่อไป

คำสำคัญ : พฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด, มัธยมศึกษาตอนปลาย, การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว, แรงสนับสนุนทางสังคม

ABSTRACT

Background: The prevalence of drug abuse among Thai adolescents remains a pressing concern, despite efforts to curb the problem. Identifying factors that influence drug prevention behaviors is essential for developing targeted interventions and policies aimed at reducing drug use and promoting healthy lifestyles among youth.

Objectives: This study sought to investigate the current state of drug prevention behaviors and explore the personal, familial, and social factors associated with these behaviors among upper secondary school students at Omkoiwittayakom School, Omkoi District, Chiang Mai Province, Thailand.

Methods: A cross-sectional study design was employed, involving a sample of 235 students selected through multi-stage random sampling. Data were collected using a structured questionnaire that had undergone content validation by a panel of experts. Descriptive statistics and Pearson's product-moment correlation coefficient were used to analyze the data.

Results: The study revealed that a substantial proportion of participants (66.81%) demonstrated high levels of drug prevention behaviors. Several factors were found to be positively correlated with these behaviors, including academic achievement ($r=0.217$, $p<0.001$), knowledge about drugs ($r=0.230$, $p<0.001$), self-control ($r=0.354$, $p<0.001$), life skills ($r=0.320$, $p<0.001$), family relationships ($r=0.302$, $p<0.001$), parenting practices ($r=0.242$, $p<0.001$), exposure to drug-related information ($r=0.391$, $p<0.001$), support from educational institutions ($r=0.391$, $p<0.001$), and peer support ($r=0.388$, $p<0.001$).

Conclusion: The findings underscore the multifaceted nature of drug prevention behaviors among adolescents, highlighting the importance of personal attributes, family dynamics, and social support systems in shaping these behaviors. Interventions and policies aimed at strengthening protective factors across these domains may prove effective in fostering a drug-free student population and promoting positive youth development.

Keywords: Drug abuse prevention behaviors, Upper secondary school, Family upbringing, Social support.

บทนำ

ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาสำคัญระดับชาติที่ส่งผลกระทบอย่างมากต่อสุขภาพ เศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเยาวชนซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ การแก้ไขปัญหายาเสพติด จึงจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างเป็นระบบและยั่งยืน

จากรายงานสถานการณ์ยาเสพติดของประเทศไทย พบว่า แนวโน้มการแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มเยาวชนยังคงเป็นปัญหาที่น่าเป็นห่วง โดยในปี พ.ศ. 2562 มีเยาวชนที่เข้ารับการบำบัดรักษายาเสพติดจำนวน 12,678 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.91 ของผู้เข้ารับการบำบัดทั้งหมด และในปี พ.ศ. 2563 มีจำนวน 8,324 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.82 แม้ว่าจะมีแนวโน้มลดลง แต่ปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชนยังคงเป็นประเด็นที่ต้องเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิด (ศูนย์อำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงสาธารณสุข, 2565)

ผลกระทบจากปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชนนั้นมีความรุนแรงและครอบคลุมในหลายมิติ ทั้งด้านสุขภาพกายและจิตใจของผู้เสพ ผลกระทบต่อครอบครัว สังคม และเศรษฐกิจของประเทศ การติดยาเสพติดส่งผลให้สุขภาพของผู้เสพทรุดโทรม มีพฤติกรรมก้าวร้าว ก่อปัญหาอาชญากรรมและความรุนแรงในสังคม รวมถึงเป็นภาระค่าใช้จ่ายในการบำบัดรักษาและฟื้นฟู นอกจากนี้ยังทำให้เกิดการสูญเสียทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ เนื่องจากเยาวชนที่ติดยาเสพติดมักมีผลการเรียนตกต่ำ ขาดโอกาสในการศึกษาและพัฒนาศักยภาพของตนเอง (ปิยะธิดา แล่เขียว และอริวัฒน์ รัตนวงศ์แซ, 2566)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการติดยาเสพติดในเยาวชนนั้นมีหลายประการ ทั้งปัจจัยด้านบุคคล เช่น ความอยากรู้อยากลอง ความเครียด การขาดทักษะชีวิต ปัจจัยด้านครอบครัว เช่น การขาดการเอาใจใส่ดูแลจากผู้ปกครอง ความขัดแย้งและความรุนแรงในครอบครัว ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม เช่น การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง การเข้าถึงยาเสพติดได้ง่าย รวมถึงปัจจัยเชิงนโยบาย เช่น การบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เข้มงวด และการขาดประสิทธิภาพในการป้องกันปราบปราม (พุทธิพร พงศ์นันท์กุลกิจ, 2561)

การศึกษาเรื่องพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดในเยาวชนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการทำทำความเข้าใจปัจจัยปกป้องที่ช่วยลดความเสี่ยงในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านบุคคล เช่น ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ทักษะชีวิตที่ดีต่อการป้องกันยาเสพติด การมีทักษะชีวิตที่ดี การควบคุมตนเอง ปัจจัยด้านครอบครัว เช่น สัมพันธภาพในครอบครัว การเลี้ยงดูที่อบอุ่น และปัจจัยด้านสังคม เช่น การสนับสนุนจากโรงเรียน เพื่อน และชุมชน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัจจัยเหล่านี้จะช่วยให้สามารถพัฒนาโปรแกรมหรือมาตรการในการสร้างภูมิคุ้มกันให้กับนักเรียน และลดอัตราการใช้สารเสพติดในช่วงวัยอื่นๆ ต่อไปในอนาคต (เปรมฤดี หงส์สุทธิ, 2560)

งานวิจัยต่างๆ ที่ผ่านมามีได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของปัจจัยปกป้องที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดในกลุ่มนักเรียน อาทิ การศึกษาของสรวิชัย เหล่าตรุณ (2561) พบว่า ปัจจัยด้านการควบคุมตนเอง ทักษะชีวิต สัมพันธภาพกับครอบครัว และสัมพันธภาพกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมป้องกันสารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษาของช่อแก้ว ส่งแสงทอง (2560) พบว่า นักเรียนที่มีความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด ความสัมพันธ์กับครอบครัว และการสนับสนุนจากโรงเรียนที่ดี จะมีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดที่สูงกว่านักเรียนที่มีปัจจัยเหล่านี้ในระดับต่ำ

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของศุภกร ชินะเกตุ (2553) ซึ่งพบว่า ทักษะชีวิต การควบคุมตนเอง การสนับสนุนทางสังคม และความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนอาชีวศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับการศึกษาของปิยนุช ศรีพรหมทอง และคณะ (2559) ที่พบว่าปัจจัยดังกล่าวมีอำนาจในการทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัย ประมาณ ร้อยละ 35

อย่างไรก็ตาม การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดในบริบทเฉพาะของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีความเปราะบางต่อปัญหาเสพติดเช่นอำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่ ยังมีค่อนข้างจำกัด ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นศึกษาพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งปัจจัยด้านบุคคล ครอบครัว และสังคม ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาโปรแกรมหรือกิจกรรมเสริมสร้างภูมิคุ้มกันที่สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ อันจะนำไปสู่การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในเยาวชนอย่างยั่งยืนต่อไป

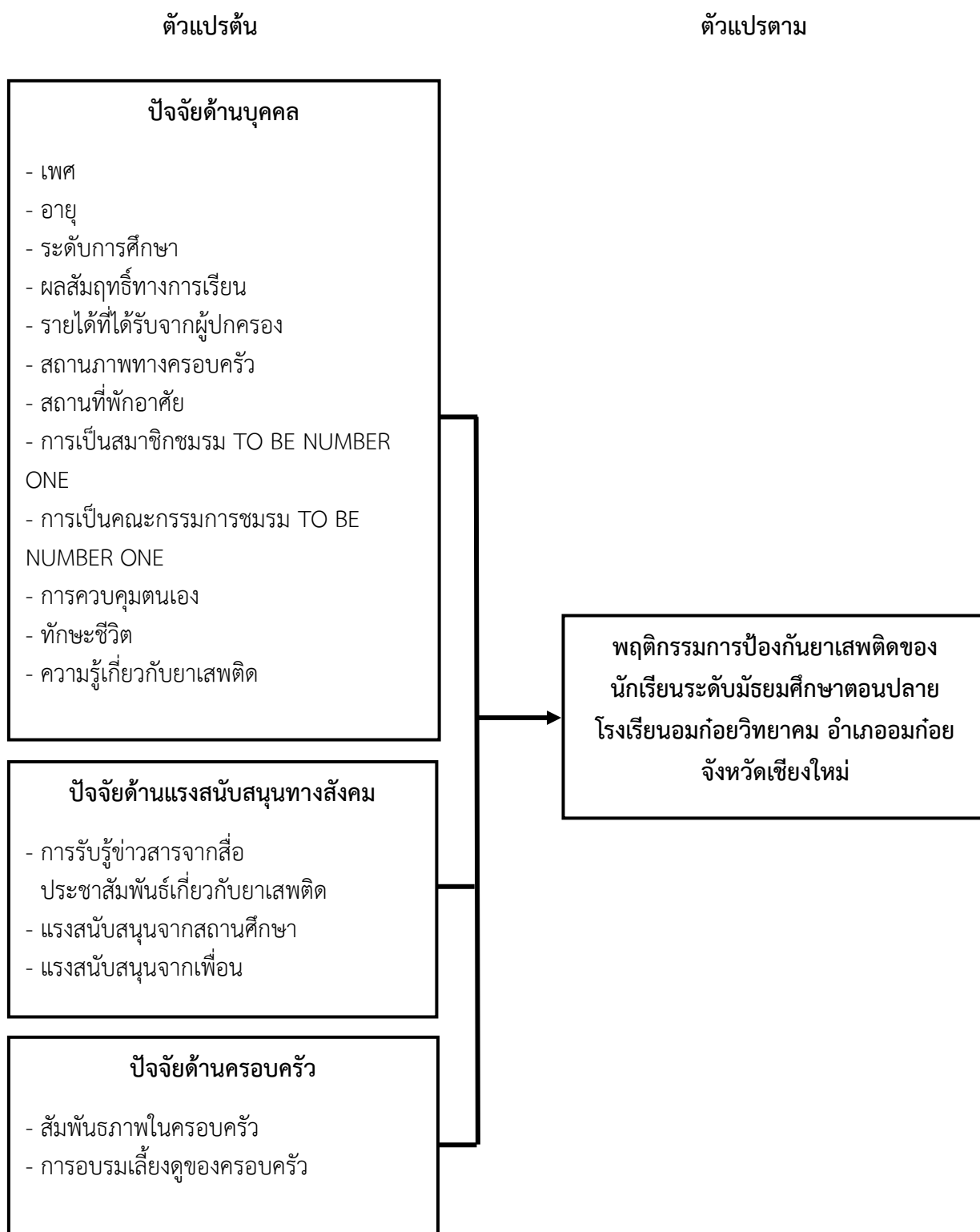
วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่

สมมติฐาน

1. ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่ เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, รายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครอง, สถานภาพครอบครัว, สถานที่พักอาศัย, การเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE, การเป็นคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE, ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด, การควบคุมตนเอง และทักษะชีวิต มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่
2. ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพในครอบครัว, การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่
3. ปัจจัยด้านแรงสนับสนุนทางสังคม ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับยาเสพติด, แรงสนับสนุนจากสถานศึกษา และแรงสนับสนุนจากเพื่อน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

รูปแบบการวิจัย การวิจัยแบบเชิงพรรณนาเพื่อหาความสัมพันธ์ (Correlation descriptive study)

ประชากร นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม อำเภอมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 570 คน ประกอบด้วย: ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 180 คน, ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 194 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 196 คน

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 235 คน คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5% โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) ประกอบด้วย การสุ่มแบบชั้นภูมิอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Random Sampling)

เกณฑ์การคัดเลือกเข้า (Inclusion Criteria)

- เป็นเพศชายหรือเพศหญิง
- กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
- สมัครใจและยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

เกณฑ์การคัดออก (Exclusion Criteria)

- ไม่ได้อาศัยอยู่ในพื้นที่ทำการศึกษาวิจัยในช่วงการเก็บข้อมูล

เครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกรอบแนวคิด วัตถุประสงค์การศึกษา และทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด โดยแบ่งออกเป็น 10 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน ประกอบด้วย เพศ, อายุ, ระดับชั้นเรียน, ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม, รายได้เฉลี่ยต่อวัน, สถานภาพทางครอบครัว, ลักษณะที่พักอาศัย, การเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE และเป็นคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE มีลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check Lists) และเติมข้อความลงในช่องว่าง จำนวน 9 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบวัดความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด เป็นแบบวัดที่ใช้ประเมินความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ผู้วิจัยสร้างพัฒนาขึ้นตามการทบทวนวรรณกรรม และตามนิยามศัพท์ ประกอบด้วยข้อความเชิงบวก (Positive content) จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 3, 6, 7, 8 และ 10 ข้อคำถามเชิงลบ (Negative content) จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 4, 5 และ 9 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบให้เลือกตอบจาก ใช่ – ไม่ใช่

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง เป็นแบบวัดที่ใช้ประเมินการควบคุมตนเอง ผู้วิจัยสร้างพัฒนาขึ้นตามการทบทวนวรรณกรรมและตามนิยามศัพท์ ประกอบด้วยข้อความเชิงบวก (Positive content) จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 4, 5 และ 8 ข้อคำถามเชิงลบ (Negative content) จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 3, 6 และ 7 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามทักษะชีวิต เป็นแบบสอบถามที่ใช้ประเมินทักษะชีวิต ผู้วิจัยสร้างพัฒนาขึ้นตามการทบทวนวรรณกรรมและตามนิยามศัพท์ ประกอบด้วยข้อความเชิงบวก (Positive content) จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 3, 6 และ 8 ข้อคำถามเชิงลบ (Negative content) จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 4, 5 และ 7 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสัมพันธ์ภาพในครอบครัว เป็นแบบสอบถามที่ใช้ประเมินความสัมพันธ์ภาพในครอบครัว ผู้วิจัยสร้างพัฒนาขึ้นตามการทบทวนวรรณกรรมและตามนิยามศัพท์ ประกอบด้วยข้อความเชิงบวก (Positive content) จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 2, 4, 5, 6, 7 และ 8 ข้อคำถามเชิงลบ

(Negative content) จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1 และ 3 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว เป็นแบบสอบถามที่ใช้ประเมินการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ผู้วิจัยสร้างพัฒนาขึ้นตามการทบทวนวรรณกรรมและตามนิยามศัพท์ ประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวก (Positive content) จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 3, 4, 5 และ 6 ข้อคำถามเชิงลบ (Negative content) จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 2, 7 และ 8 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 7 แบบสอบถามการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับยาเสพติด เป็นแบบสอบถามที่ใช้ประเมินการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับยาเสพติด ผู้วิจัยสร้างพัฒนาขึ้นตามการทบทวนวรรณกรรมและตามนิยามศัพท์ ประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวก (Positive content) จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6 และ 8 ข้อคำถามเชิงลบ (Negative content) จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 7 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 8 แบบสอบถามแรงสนับสนุนจากสถานศึกษา เป็นแบบสอบถามที่ใช้ประเมินการได้รับแรงสนับสนุนจากสถานศึกษา ผู้วิจัยสร้างพัฒนาขึ้นตามการทบทวนวรรณกรรมและตามนิยามศัพท์ ประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวก (Positive content) จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 3, 4, 5, 6, 7, 9 และ 10 ข้อคำถามเชิงลบ (Negative content) จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 2 และ 8 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 9 แบบสอบถามแรงสนับสนุนจากเพื่อน เป็นแบบสอบถามที่ใช้ประเมินการได้รับแรงสนับสนุนจากเพื่อน ผู้วิจัยสร้างพัฒนาขึ้นตามการทบทวนวรรณกรรมและตามนิยามศัพท์ ประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวก (Positive content) จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6 และ 7 ข้อคำถามเชิงลบ (Negative content) จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 8, 9 และ 10 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 10 แบบสอบถามพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด เป็นแบบสอบถามที่ใช้ประเมินพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด ผู้วิจัยสร้างพัฒนาขึ้นตามการทบทวนวรรณกรรมและตามนิยามศัพท์ ประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวก (Positive content) จำนวน 15 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ค่าความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามการวิจัย โดยพิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถาม ความครอบคลุมเนื้อหาให้ตรงตามวัตถุประสงค์การศึกษา ตลอดจนความเหมาะสมชัดเจนของภาษาด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Index: CVI) และค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การศึกษา (Index of Item objective Congruence: IOC) ในการศึกษาครั้งนี้ กำหนดเกณฑ์ค่า $CVI > 0.5$ และ ค่า $IOC > 0.5$

2. การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกลุ่มตัวอย่าง 30 คน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค โดยใช้เกณฑ์ที่ยอมรับได้ 0.70 ขึ้นไป ได้ค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง 0.73-0.87

การวิเคราะห์ข้อมูล

- สถิติเชิงพรรณนา: แจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- ใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

	ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	เพศ		
	ชาย	101	42.98
	หญิง	134	57.02
2	อายุ (Min = 14, Max = 21, $\bar{X}$ = 16.73, S.D. = 1.08)		
	≤14	2	0.85
	15 – 18	229	97.45
	≥19	4	1.70
3	ระดับการศึกษา		
	มัธยมศึกษาปีที่ 4	80	34.04
	มัธยมศึกษาปีที่ 5	68	28.94
	มัธยมศึกษาปีที่ 6	87	37.02
4	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Min = 2.00, Max = 4.00, $\bar{X}$ = 3.26, S.D. = 0.39)		
	≤2.00	1	0.43
	2.01 – 2.50	10	4.26
	2.51 – 3.00	67	28.51
	3.01 – 3.50	87	37.02
	3.51 – 4.00	70	29.79
5	รายได้ที่ได้รับต่อวันจากผู้ปกครอง (บาท) (Min = 0, Max = 600, $\bar{X}$ = 40.08, S.D. = 69.62)		
	≤60	216	91.91
	61 – 99	6	2.55
	≥100	13	5.53
6	สถานภาพครอบครัว		
	บิดา-มารดาอยู่ด้วยกัน	199	84.68
	บิดา-มารดา หย่าร้าง	9	3.83
	บิดา-มารดา แยกกันอยู่	12	5.11
	บิดาถึงแก่กรรม	8	3.40
	มารดาถึงแก่กรรม	6	2.55
	บิดาและมารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่	1	0.43
7	สถานที่พักอาศัย		
	อยู่กับบิดาและมารดา	180	76.60
	อยู่กับบิดา	7	2.98
	อยู่กับมารดา	20	8.51
	อยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่บิดามารดาฯ	10	4.26
	อยู่หอพักคนเดียว หรืออยู่ตามลำพังคนเดียว	7	2.98
	อื่นๆ (อยู่วัด, อยู่หอกับเพื่อน)	11	4.68
8.	การเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE		
	ไม่เป็นสมาชิก	228	97.02
	เป็นสมาชิก	7	2.98

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
9. การเป็นคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE		
ไม่เป็นสมาชิก	234	99.57
เป็นสมาชิก	1	0.43

จากตาราง 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเป็นชาย โดยเป็นเพศหญิง ร้อยละ 57.02 เพศชาย ร้อยละ 42.98 ส่วนใหญ่ร้อยละ 97.45 มีอายุระหว่าง 15 – 18 ปี โดยอายุน้อยที่สุดเท่ากับ 14 ปี อายุมากที่สุดเท่ากับ 21 ปี และมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 16.73 ปี ส่วนใหญ่ร้อยละ 34.80 ศึกษายู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระหว่าง 3.01 – 3.50 มากที่สุด ร้อยละ 37.02 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 ส่วนใหญ่ร้อยละ 91.91 ได้รับค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครอง น้อยกว่า 60 บาทต่อวัน และได้รับค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครองเฉลี่ยเท่ากับ 40.08 บาทต่อวัน ส่วนใหญ่ร้อยละ 84.68 บิดา-มารดาอยู่ด้วยกัน ปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 76.60 พักอาศัยอยู่กับอยู่กับบิดาและมารดา กลุ่มตัวอย่างเป็นสมาชิกชมรม TO BE NUMBER ONE เพียงร้อยละ 2.98 และเป็นคณะกรรมการชมรม TO BE NUMBER ONE เพียงร้อยละ 0.43

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปร	ระดับ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด	มาก (8–10)	217	92.34
	ปานกลาง (4–7)	17	7.23
	น้อย (0–3)	1	0.43
การควบคุมตนเอง	มาก (30–40)	140	59.57
	ปานกลาง (19–29)	95	40.43
	น้อย (8–18)	0	0.00
ทักษะชีวิต	มาก (30–40)	126	53.62
	ปานกลาง (19–29)	107	45.53
	น้อย (8–18)	2	0.85
สัมพันธภาพในครอบครัว	มาก (30–40)	119	50.64
	ปานกลาง (19–29)	114	48.51
	น้อย (8–18)	2	0.85
การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว	มาก (30–40)	129	54.89
	ปานกลาง (19–29)	105	44.68
	น้อย (8–18)	1	0.43

ตัวแปร	ระดับ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การรับรู้ข่าวสารจากสื่อฯ เกี่ยวกับยาเสพติด			
	มาก (30-40)	117	49.79
	ปานกลาง (19-29)	116	49.36
	น้อย (8-18)	2	0.85
แรงสนับสนุนจากสถานศึกษา			
	มาก (38-50)	121	51.49
	ปานกลาง (24-37)	114	48.51
	น้อย (10-23)	0	0.00
แรงสนับสนุนจากเพื่อน			
	มาก (38-50)	132	56.17
	ปานกลาง (24-37)	103	43.83
	น้อย (10-23)	0	0.00
พฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด			
	มาก (47-60)	157	66.81
	ปานกลาง (31-46)	56	23.83
	น้อย (15-30)	22	9.36

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีปัจจัยที่ศึกษาทั้งหมดอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะด้านความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดที่มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 92.34 รองลงมาคือการควบคุมตนเอง (ร้อยละ 59.57) แรงสนับสนุนจากเพื่อน (ร้อยละ 56.17) และการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว (ร้อยละ 54.89) ตามลำดับ

สำหรับระดับของพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดซึ่งเป็นตัวแปรตามหลักนั้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 66.81) มีพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดที่เหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยมีเพียงร้อยละ 9.36 เท่านั้นที่มีพฤติกรรมระดับน้อยที่ควรได้รับการพัฒนา

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์

ตัวแปร	พฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด	
	r	P-value
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	0.217	< 0.001*
ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด	0.230	< 0.001*
การควบคุมตนเอง	0.354	< 0.001*
ทักษะชีวิต	0.320	< 0.001*
สัมพันธภาพในครอบครัว	0.302	< 0.001*
การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว	0.242	< 0.001*
การรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับยาเสพติด	0.391	< 0.001*
แรงสนับสนุนจากสถานศึกษา	0.391	< 0.001*
แรงสนับสนุนจากเพื่อน	0.388	< 0.001*

* p < 0.05

จากตารางผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์พบว่า ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด การควบคุมตนเอง และทักษะชีวิต มีความสัมพันธ์เชิงบวกพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.217, p < 0.001$; $r = 0.230, p < 0.001$; $r = 0.354, p < 0.001$; $r = 0.320, p < 0.001$ ตามลำดับ) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว มีความสัมพันธ์เชิงบวกพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.302, p < 0.001$; $r = 0.242, p < 0.001$ ตามลำดับ) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ปัจจัยด้านแรงสนับสนุนทางสังคม ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับยาเสพติด แรงสนับสนุนจากสถานศึกษา และแรงสนับสนุนจากเพื่อน มีความสัมพันธ์เชิงบวกพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.391, p < 0.001$; $r = 0.391, p < 0.001$; $r = 0.388, p < 0.001$ ตามลำดับ)

ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยเฉพาะแรงสนับสนุนจากสถานศึกษา เพื่อน และการสื่อสารข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดในกลุ่มนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยไม่ควรละเลยปัจจัยภายในตัวบุคคลด้านการพัฒนาความรู้ ทักษะ และการกำกับตนเองด้วยเช่นกัน

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดอยู่ในระดับมาก
2. ปัจจัยบุคคล (ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้ การควบคุมตนเอง ทักษะชีวิต) ปัจจัยครอบครัว (สัมพันธภาพและการอบรมเลี้ยงดู) และปัจจัยแรงสนับสนุนทางสังคม (การรับรู้ข่าวสารจากสื่อฯ แรงสนับสนุนจากสถานศึกษาและเพื่อน) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง โดยปัจจัยด้านสังคมมีความสัมพันธ์ในระดับที่สูงกว่าปัจจัยบุคคล

ผลการวิจัยนี้สามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญในการออกแบบกิจกรรมหรือโปรแกรมเสริมสร้างทักษะชีวิตและพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดในเยาวชนวัยเรียน โดยมุ่งเน้นการสร้างเครือข่ายความร่วมมือจากสถานศึกษา ครอบครัว และชุมชน ในการให้การสนับสนุน ฝักระวัง และเป็นแบบอย่างที่ดี ตลอดจนพัฒนาระบบการสื่อสารข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพ เข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย และสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนวมก้อยวิทยาคม สามารถอภิปรายผลตามสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

1. ปัจจัยด้านบุคคล

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด ($r = 0.217, p < 0.001$) สอดคล้องกับการศึกษาของช่อแก้ว ส่งแสงทอง (2560) และสรวิชัย เหล่าตรุณ (2561) ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักเรียนที่มีผลการเรียนดีมักมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์และตัดสินใจที่ดี ทำให้สามารถประเมินผลดีผลเสียของการใช้ยาเสพติดได้อย่างมีเหตุผล

ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด ($r = 0.230, p < 0.001$) แม้จะเป็นความสัมพันธ์ระดับต่ำ แต่สะท้อนให้เห็นว่าความรู้เป็นพื้นฐานสำคัญของการปฏิบัติ สอดคล้องกับแนวคิดของ Bloom (2017) ที่ว่าความรู้เป็นจุดเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้อง

การควบคุมตนเอง การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด ($r = 0.354, p < 0.001$) สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bandura (1997) ที่เน้นความสำคัญของการกำกับตนเอง ทั้งด้านความคิด อารมณ์ และการกระทำ

ทักษะชีวิต ทักษะชีวิตมีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับปานกลางกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด ($r = 0.320, p < 0.001$) สะท้อนให้เห็นว่าการมีทักษะชีวิตที่ดีช่วยให้นักเรียนสามารถเผชิญกับสถานการณ์เสี่ยงและแรงกดดันจากสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น

2. ปัจจัยด้านครอบครัว

สัมพันธภาพในครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับปานกลางกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด ($r = 0.302, p < 0.001$) แสดงให้เห็นความสำคัญของความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว ซึ่งเป็นปัจจัยปกป้องที่สำคัญในการป้องกันยาเสพติด

การอบรมเลี้ยงดู การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับต่ำกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด ($r = 0.242, p < 0.001$) สะท้อนว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูอาจมีความสำคัญน้อยกว่าคุณภาพของความสัมพันธ์ในครอบครัว

3. ปัจจัยด้านแรงสนับสนุนทางสังคม

การรับรู้ข่าวสารและแรงสนับสนุนจากสถานศึกษา ทั้งสองปัจจัยมีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับปานกลางกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด ($r = 0.391, p < 0.001$) สูงที่สุดในบรรดาปัจจัยทั้งหมด แสดงให้เห็นบทบาทสำคัญของสถานศึกษาในการป้องกันยาเสพติด

แรงสนับสนุนจากเพื่อน แรงสนับสนุนจากเพื่อนมีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับปานกลาง ($r = 0.388, p < 0.001$) สะท้อนอิทธิพลสำคัญของกลุ่มเพื่อนในวัยรุ่น

ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าการป้องกันยาเสพติดควรดำเนินการแบบองค์รวม โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาทั้งระดับบุคคล ครอบครัว และสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างระบบสนับสนุนทางสังคมที่เข้มแข็งควบคู่กับการพัฒนาทักษะชีวิตและการควบคุมตนเองของนักเรียน การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนจึงเป็นกุญแจสำคัญในการป้องกันปัญหาเสพติดในกลุ่มนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

ข้อจำกัดในงานวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะในโรงเรียนนอมก๋อยวิทยาคม ใช้แบบสอบถามเพียงอย่างเดียวและเป็นการศึกษาแบบภาคตัดขวาง ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์เชิงสาเหตุได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สำหรับบุคลากรทางการแพทย์ สาธารณสุข และการศึกษา: นำปัจจัยปกป้องที่พบไปพัฒนากิจกรรมและโปรแกรมป้องกันยาเสพติด, มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะชีวิต การควบคุมตนเอง และการสร้างสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว และส่งเสริมระบบแรงสนับสนุนทางสังคมในสถานศึกษา

2. สำหรับผู้บริหารและผู้กำหนดนโยบาย: ควรมีการกำหนดนโยบายป้องกันยาเสพติดแบบบูรณาการ สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างโรงเรียน ครอบครัว และชุมชน และพัฒนาระบบการดูแลและส่งเสริมสุขภาพจิตในสถานศึกษา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การขยายขอบเขตการศึกษา: ควรศึกษาปัจจัยปกป้องเพิ่มเติม เช่น ความฉลาดทางสังคม ความสามารถในการเผชิญปัญหา และขยายการศึกษาให้ครอบคลุมนักเรียนทุกกลุ่มอายุและบริบทที่แตกต่างกัน

2. การพัฒนาวิธีวิจัย: ควรทำการศึกษาเชิงคุณภาพเพื่อนำไปสร้างแนวทางการสร้างโปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดในวัยรุ่นต่อไป

จริยธรรมการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สำนักงานสาธารณสุข จังหวัดเชียงใหม่ หมายเลขการรับรอง CM 21/2567 เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2567

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี โดยได้รับความกรุณาช่วยเหลือและความอนุเคราะห์ ร่วมมืออย่างดียิ่งจากผู้เกี่ยวข้อง ในการให้ข้อมูล ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ ตลอดจนการให้คำปรึกษาแนะนำ ด้านต่างๆ จนสามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนอมก๋อยวิทยาคม คณะครูและ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี ขอขอบคุณ คณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยทุกท่าน ที่กรุณาให้ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์เพื่อให้งานวิจัย สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตลอดจนผู้ให้คำปรึกษาทุกท่านที่ให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- ช่อแก้ว ส่งแสงทอง. (2560). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปิยนุช ศรีพรมทอง, โฆษิต รัตนบุรินทร์ และฤทัยรัตน์ สุวรรณเรืองศรี. (2559). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย*. ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย งบประมาณรายได้ประจำปี 2559.
- ปิยะธิดา แล่เขียว และอธิวัฒน์ รัตนวงศ์แซ. (2566). ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและลักษณะมุงอนาคต-ควบคุมตน กับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่ง จังหวัดชุมพร. *วารสารจิตวิทยา*, 21(1), 1-16.
- เปรมฤดี หงส์สุทธิ. (2560). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการติดสารเสพติดของนักเรียนชายโรงเรียนขยายโอกาส*. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พุทธิพร พงศ์นันท์กุลกิจ. (2561). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการใช้ยาเสพติดในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สรวิชัย เหล่าตรุณ. (2561). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้สารเสพติดในนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาส*. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศุภกร ชินะเกตุ. (2553). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดราชบุรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศูนย์อำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงสาธารณสุข. (2565). *รายงานผลการดำเนินงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565*. กรุงเทพฯ: กระทรวงสาธารณสุข.
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. New York: W.H. Freeman and Company.
- Bloom, B. S., Anderson, L. W., & Krathwohl, D. R. (2017). *Taxonomy of educational objectives: The classification of educational goals. Handbook 1: Cognitive domain* (2nd ed.). Pearson.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย	นายเกษดาวุฒิ ทิพาคำ
ตำแหน่งปัจจุบัน	นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ
ประวัติการศึกษา	
ปี พ.ศ. 2533	ประกาศนียบัตรเจ้าพนักงานสาธารณสุข (พนักงานอนามัย) วิทยาลัยการสาธารณสุขภาคเหนือ จังหวัดพิษณุโลก
ปี พ.ศ. 2536	ปริญญาตรีสาธารณสุขศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ปี พ.ศ. 2538	ปริญญาตรีสาธารณสุขศาสตรบัณฑิต (บริหารสาธารณสุข) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช